

Бабусині руки

Василь Сухомлинський

Бабуся плете панчохи. Швидко рухаються її старі, натруджені руки. Ось вони зустрілись — права і ліва. Допомагають одна одній. Ось вони зупинились, радяться про щось.

Порадилися — і знову за роботу. Ще швидше почали плести. А ввечері пальці однієї руки потискають пальці іншої. Це вони дякують один одному за веселу працю.

Та ось бабуся захворіла. Лежить у ліжку, підкралась до неї недуга.

А мама говорить:

— Це роки уклали бабусю у постіль.

Руки стали нерухомі. Лежать поряд на грудях, одна близько одної. Тихенько ворухаться пальці. Це рукам хочеться одна до одної. Але роки не дозволяють.

Наблизилась права рука до лівої, взялась пальцями за пальці. І завмерла. Це вона скаржиться на біль.

Помаленьку бабуся стала поправлятися. Ожили її руки. Ще не встає з ліжка, а руки вже не можуть обійтися одна без одної. Плетуть панчохи.

Але чого вони все частіше радяться між собою? Невже вони забули, як плести?